

Rossz églakó lennél

Nem látok mást, csak a testedet látom,
bírodalomnyi hajadat szélben és betegágyon;
nem ismerek mást, csak amit te szerethetsz,
amit a gyors napokból magadhoz közelengedsz.

Üvegcserep a dombon a sár fölé téged vetít,
lekicsinyített égben jársz, sétáltatod a szemeid,
madár- és felhő-forgalomban sutább vagy mint a Nagykörúton,
rossz églakó lennél s ezt én már régen tudom.

Bokádhoz vadfű illik, vadmályva, mátrai gyom,
kőfolyás, vízfolyás, parázna bazsalikom,
földön fetrengő harangszó, nem amely szélbe temet.
Agyadba tudsz te csalni katicabogarat s csipkézett tölgylevelet.

Nincs nálad nekemvalóbb, nőneműbb test, nőneműbb mosoly,
nomád maradtál, mint a szél s nászéjszakázó kökénybokor;
ha meztéláb holnap füre lépsz, bársonyos leszek belül
s mit bánom én, hogy a világ szálkásodik vagy ércesül.

Háború készül újra, mozdulnak már a jövőndő romok.
Sötét szemüveget visel az ég is, mint a puccsista tábornokok,
de ha golyókkal kell is együttálmunk, ott leszel velem,
ott virraszt majd a kezem lüktető nyakereden.

KISS BENEDEK

Mielőtt eláraszt

Fekszem könyveim között,
mint rég zizegő fűben.
Hívek ők hittel, míg a láz trilláz
vér-páfrányosban, s míg a szívben
avar-kavargás.
Befolyja szemeim völgyét a köd,
ahogy könyveim között fekszem.

Amit akartam,
már elfelejtem.
(Mit is akartam?
S amit akartam:
vajon akartam?)
Már elfelejtem:
Avar-kavargás . . .

Mielőtt elnyelne a trillázó láz,
még talán pár slukk kellene . . .
(Mintha az segítene!
S mért is ne segítene?
Csak hát: min segítene?)
Cigaretta és avar-kavargás,
mielőtt eláraszt a trillázó láz.

Álmodban

Volt mi volt
van mi van
— mondd csak mondd
hidd csak hidd
valakit
valamit
hadd foghass
álmodban!

Az sem lesz
mi most van
— mondd csak mondd
hidd csak hidd
valakit
valamit
megfojthass
álmodban!

Két futamocska

Valamikor könnyű voltam,
könnyű fiú,
könnyű —
s könnyé koptam,
könnyű lettem:
könnyű!

Valamikor büszke voltam,
büszke fiú,
büszke —
s üszke vagyok,
már csak üszke:
üszke!